

nøgen hos mig. I stuen høres mit lommeurs il-tre tikken, en hendøende stemme og hendes ro-lige vejrtrækning. Jeg ved ikke hvem det er, der rækker hånden ud og rører ved hendes bryst i denne stilhed, jeg ved ikke hvem der nu hvæl-ver sin hånd om dette varme, unge bryst. Jeg ved ikke hvem det er, men det er mig.
(En Picasso med sin tuschpen kunne have op-hævet det komiske ved denne scene).

HUNDEKUNSTNEREN. Selv om en afsides boende ornitolog af mit bekendtskab ædru og i ramme alvor mener sig i stand til at høre, hvilke lærker under hans himmelstrøg der har kend-skab til Blichers berømte digt og hvilke ikke, og skønt jeg af erfaring ved, hvilken virkning det har på en påskelilje, når den får N.F.S. Grundt-vigs øredøvende vers læst direkte ind i sin lille, krusede trompet, må jeg alligevel anse den slags fænomener for at være kuriosa, pudsighe-der, der jo ikke magter at tilsløre, at sprog er et mellem menneskeligt anliggende. Ganske vist er heller ikke jeg fremmed for den forestilling, at det periodisk og under særlige omstændig-

heder kan opnå eksistens i naturen uden vor umiddelbare medvirken, det argumenterende ekko i sit dalstrøg syd for Davos har ikke for in-genting bragt mangan en påståelig skiløber til fortvivlelse, men hvis det virkelig var natur, sproget, ville det jo være en pur tilfældighed el-ler et lune af skæbnen, der har gjort os til inde-havere af det.

På den anden side kan den, der en stille aften fortaber sig i fugles divergerende sang, let få den tanke, at disse lyde i deres gentagne møn-stre indvæver eller måske endda ligefrem udsi-ger hemmeligheder, hvis vellyd øret meget vel opfatter, men hvis betydning fortaber sig hinsi-des alle alfabeter. Har man siddet længe under fuldtonende træer kan man i øjeblikke af næs-ten overnaturligt nærvær føle sig kommenteret fra træ til træ, en rablende palaver, som åler ens person igennem, indtil koret finder sammen om at sende en hujende latter ned over det tol-kede offer.

En mindre pinagtig aften, hvor vi sad ude i lunt vejr med en flagermuslygte tændt og røg tobak, fik jeg af en person, som vidste at jeg ikke ville kunne glemme den, fortalt en lakonisk historie.

I 1961 drog en ung, engelsk filolog, Fred Arbuthnot, sen ætling af en af Defoes samtidige åndsbeslægtede, på bryllupsrejse til Fiji-øerne, der da endnu var en britisk besiddelse. Selv om rejsen var en gave fra brudens forældre var det hensigten, at den unge mand i tilgift skulle få lejlighed til at dyrke sin videnskab, de melanesiske sprog, *on location*. Efter nogen søgen fandt de unge mennesker en hytte, hvor de ubekymrede kunne fordrive deres hvedebrødsdage, og hvorfra der ikke var længere til en boplads, end at den nyslåede gom snart kunne indlede daglige samtaler med beboerne der, samtaler som ved en medicinmands mellemkomst skulle blive skæbnesvangre for hans liv og fremtid. Ved overnaturlige manipulationer bibragte denne lurendrejer de indfødte den tanke, at Arbuthnot for hvert ord han aflokkede dem skulle glemme et af sine egne, så samtalerne mellem de nygifte i hytten blev efter kort tid så primitive, at end ikke deres lidenskab kunne råde bod derpå. Det endte med, at Arbuthnot holdt sig blandt de indfødte og optoges i deres stamme, og da den fortvivlede brud omsider opsøgte ham og foreholdt ham hans pligter, var det

kommet så vidt med ham, at han var henvist til at svare hende på stammens sprog.

»Hvad så mere?« spurgte jeg. Dette kunne umuligt være hele historien. Han så over på mig i lygtens stadigt klarere skær. Så fortsatte han på et sprog jeg ikke forstod.

~~DOMKIRKEN I NØRRE-SNEDE. Nærmer man sig den nord fra ser man fra en bakke byen brede sig på den næste for enden af hovedvejens lange bue. I overskyede nætter skal man ned i bunden og et stykke op, før man kan se noget og da foruden byens silhuet og rækker af søvnige lys undertiden også domkirken. Ragende højt op over de lave huse kan dette monstrum dukke frem i det grødede mørke med sit tårn. Længe troede jeg, at jeg var alene om denne indbildning, men erhvervschauffører i døgncaferiet ved Vejle har fortalt mig noget andet. Om dagen kan man ikke se den. Lokale entusiaster vil vide, at den da vender nedad, og henviser til en underlig mark sydvest for byen, Kirkeageren, hvor ingenting rigtig kan gro.~~